

Sabaa Tahir

VISAS MANO
INIRŠIS

VISAS MANO
ĮNIRŠIS

Versta iš
Sabaa Tahir
ALL MY RAGE
Razorbill, New York, 2022

***Skiriu išgyvenusiems.
Ir tiems, kurių nebėra.***

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Sabaa Tahir, 2022

© Viršelis ir priešlapiai, Olga Volgina, 2024

Pirmą kartą anglų kalba 2022 metais JAV išleido *Razorbill*, *Penguin Random House*
leidybinis ženklas, Niujorkas, JAV.

Išleista susitarus su Sabaa Tahir, kurią atstovauja *Creative Artists Agency*, Londonas, Jungtinė
Karalystė, ir *ANA Baltic, Ltd.*, Ryga, Latvija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Almantė Rimavičienė, 2023

© Leidykla „Nieko rimto“, 2026

ISBN 978-609-441-921-8

Sabaa Tahir

VISAS MANO INIRŠIS

Iš anglų kalbos vertė Almantė Rimavičienė

Vilnius
2026

Brangus skaitytojau,
noriu perspėti, kad knygoje „Visas mano įniršis“ yra galbūt labai sukrečiančių dalykų. Perskaitykite puslapio apačioje pateiktą jų sąrašą.

Knygoje „Visas mano įniršis“ pasakojama apie priklausomybę nuo alkoholio ir narkotinių medžiagų, fizinį smurtą, islamofobiją, minimi nuslopinti prisiminimai apie seksualinę prievartą, įtempti santykiai su teisėsaugos institucijomis ir mirtis.

I DALIS

PRARADIMO MENĄ ĮVALDYSITE NESUNKIAI;
RODOS, TIEK DAUG DALYKŲ LEMTA MUMS PRARASTI,
KAD BŪTUME LINKĘ PRARADIMŲ NELAIKYTI NELAIME.

*Ištrauka iš Elizabetos Bišop
eilėraščio „Toks menas“**

* Šis Elizabethos Bishop eilėraštis „One Art“ nėra išverstas į lietuvių kalbą. (*Čia ir toliau – vert. past.*)

Birželis, tuomet

LAHORAS, PAKISTANAS

Tądien, kai mama pranešė apie susitarimą dėl mano vestuvių, virš Lahoro dangumi plaukė debesys – rausvi, lyg paskalas skleidžiančių kūmučių liežuviai.

Išklausiusi naujienas, nuėjau pas verandoje sėdintį tėtį. Jis gurkšnojo arbatą ir žvelgė į atslenkančią audrą.

Norėjau sušukti: Priversk ją pakeisti nuomonę! Pasakyk, kad aš dar tam nepasirengusi.

Bet lyg vaikystėje vėl atsistočiau šalia ir laukiau, kol jis manimi pasirūpins. Net nereikėjo nieko sakyti. Tėtis atsisuko ir viską suprato.

– Paklausyk, mažasis drugeliuk. – Įsmeigė į mane savo rudas lyg drugio akis ir paplekšnojo per petį. – Esi tokia pat stipri kaip ir aš. Iš tokios padėties išpausi visa, kas geriausia. Ir pagaliau gausi progą pabėgti nuo mamos. – Šyptelėjo, bet tik pusiau juokavo.

Vos po keleto minučių Lahorą jau skalbė musoninis lietus, vaikai ir viščiukai cypdami suskubo slėptis, o betoninės mūsų namų grindys iškart pasidarė šlapios. Bet vis tiek nulenčiau galvą ir meldžiausi.

Prašau, tegul būsimas mano vyras būna švelnus, pagalvočiau prisiminusi prieš tėvų valią už šviesiaplaukio anglo verslininko ištekęsios pussės Amnos mėlynės. Tegul jis būna geras žmogus.

Buvau aštuoniolikos. Labai bijojau. Vertėjo tik melstis ir prašyti sveiko žmogaus.

Vasaris, dabar

DŽUNIPERIS, KALIFORNIJA

Dabar 6 valandos ir 37 minutės, o tėvas nenori, kad suprasčiau, koks jis girtas.

– Salai? Klausaisi?

Jis vadina mane Salu, o ne Salahadinu, todėl jam nesusipynė liežuvis. Buvo tvirtai įsikibęs į mūsų „Civic“ vairą, lyg kas ketintų pavogti, o jis taip bandytų apsaugoti automobilį.

Šį tamsų lyg rašalas rytą neįžiūriu Abu akių, matau tik jo akinius. Link mokyklos važiuojančių automobilių galinių žibintų šviesos atsispindi storuose kvadratinuose stikluose. Abu taip seniai juos nešioja, kad net sulaukė, kol tokie akiniai vėl tapo madingi. Iš Mohavių dykumos atskriejęs staugiančio vėjo gūsis supurto automobilį – tai vienas iš tų tris dienas pučiančių vėjų, dėl kurio pašiurpsta oda ir net užima kvapą. Susigūžiu ir bandau pasislėpti vilnoniuose drabužiuose, o iškvėptas oras virsta baltu debesėliu.

– Ateisiu, – pažada Abu. – Tik nesijaudink. Gerai, Salai?

Šis mažybinis vardas jo lūpose skamba kažkaip netinkamai. Lyg jį tardamas bandytų priversti mane patikėti, kad yra draugas, o ne dar vieną maskaradą surengęs tėvas.

Jei čia būtų Ama, iškart atsikrenkštų ir išskiemenuotų „Sa-la-ha-di-nas“. Taip tiksliai ištardama dar kartą primintų, kad mane

pavadino šiuo vardu, pagerbdama žymų musulmonų generolą, ir kad verčiau to nepamirščiau.

– Minėjai, kad taip pat nueisi į paskutinį susitikimą, – pasakiau jam.

– Vakar paskambino daktaras Rotmanas ir apie jį priminė, – tarstelėjo Abu. – Tau nebūtina eiti kartu, tikriausiai turėsi kokį... rašymo būrelį ar futbolo treniruotę.

– Futbolo sezonas jau baigėsi. O po praėjusio semestro į laikraštį neberašau. Ateisiu į susitikimą. Ama savimi nesirūpina, todėl kas nors turi viską papasakoti daktarui Rotmanui, pageidautina, rišliais sakiniais. – Stebėjau, kaip mano ištarti žodžiai lėkė į jį kaip maži aštrūs akmenukai.

Abu pasuko prie Džuniperio gimnazijos ir sustojo prie šali-gatvio. C sparno šešėlyje pamačiau po striukės gobtuvu paslėptą galvą iki baltumo nušviesintais plaukais. Ešlė. Neskubėdama nuslenka pro vėliavos stiebą, praeina pro besibūriuojančius mokinius ir pasuka prie „Civic“. Kai lauke spaudžia septynių laipsnių šaltukas, švystelėjusios nuogos kojos atrodo labai drąsiai.

Ir blaško.

Ešlė jau prie pat automobilio, net galiu įžiūrėti violetinį nagų laką. Abu jos dar nepastebėjo. Jiedu su Ama niekada nesakė, kad negaliu susirasti merginos. Bet kaip vos gimę žirafiukai jau moka bėgti, taip ir aš nuo pat mažų dienų žinau, kad, kol gyvenu su tėvais, man draudžiama turėti merginą.

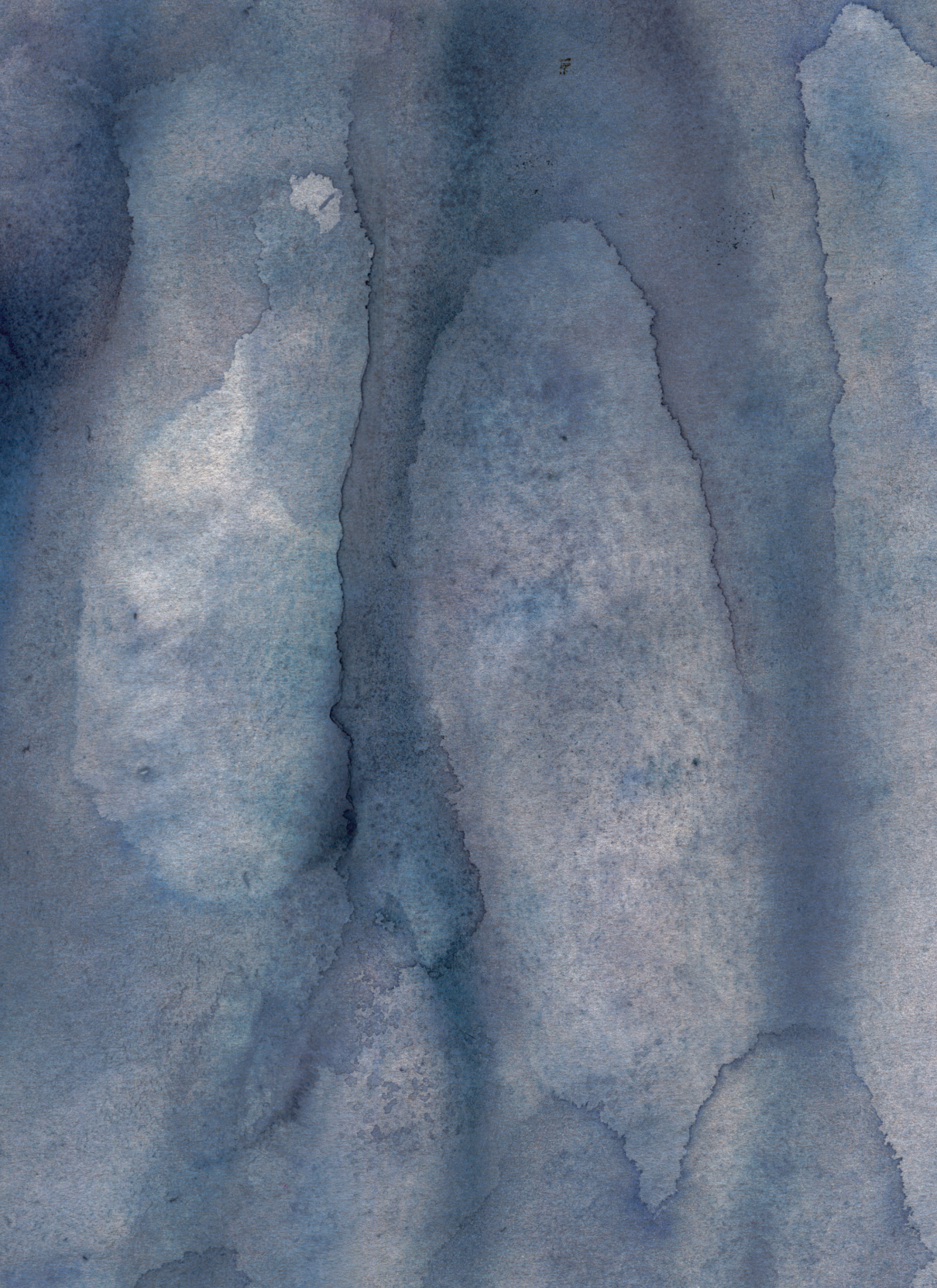
Abu pirštais pasitrina akis. Ant nosies matyti nuo akinių likęs ryškiai raudonas įspaudas. Visą naktį pramiegojo fotelyje su akiniiais ant nosies. Ama buvo pernelyg pavargusi, kad pastebėtų.

Arba nenorėjo pastebėti.

Tai sukrečiantis pasakojimas apie draugystę, meilę, įiniršį ir daugybę gyvenimo negandų, kurioms išverti ir įveikti prireiks kur kas daugiau nei sėkmės. Kadaisė Misbaha ir Tufikas iš Pakistano atvyko į JAV kurti naujo gyvenimo. Ne viskas susiklostė taip gražiai, kaip buvo viltasi iš pradžių. Dabar jų sūnus Salahadinas bando suderinti mokslus ir pagalbą senstantiems tėvams, o Misbahos kadaisė priglausta ir užauginta Nura dabar gyvena pas pykčio nevaldantį giminaitį ir slapta svajoja apie studijas dideliam mieste. Salahadinas ir Nura visuomet buvo patys artimiausi draugai, tačiau po didžiulio barnio nebesikalba. Kyla vis naujų ir vis didesnių bėdų, kurias išspręsti be artimo žmogaus palaikymo ir pritarimo tampa vis sunkiau. Daugybės literatūrinių apdovanojimų sulaukusiam romane paaugliams ir jaunimui itin jautriai paliečiamos sudėtingos socialinės problemos: tautinė ir religinė neapykanta, smurtas šeimoje, artimų žmonių netektis, alkoholizmas, patyčios mokykloje. Nors knygos temos rimtos ir sudėtingos, tačiau kūrinys įtraukia, o jo tonas viltingas.

Pakistaniečių kilmės amerikiečių rašytoja Sabaa Tahir užaugo Kalifornijoje, tėvams priklausančiame aštuoniolikos kambarių motelyje. Ji leido laiką rydama fantastines knygas, rausdamasi brolio komiksų lentynoje ir ne itin puikiai grodama gitara. Rašyti romanus pradėjo dirbdama laikraščio redaktore. Jai patinka trankus *indie* rokas, ryškiaspalvės kojinės ir visi mokslukams įdomūs dalykai.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Erika Merkytė-Švarcienė
Maketavo Andra Paplauskaitė
Tiražas 1000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Lahoras, Pakistanas. Tuomet.

Svajotoja ir puiki istorijų pasakotoja Misbaha neseniai ištekėjo už Tufiko. Vedybas, žinoma, suplanavo tėvai. Po jų gyvenimus supurčiusios tragedijos jauna pora atvyksta į JAV. Čia jie įkuria motelį ir vildamiesi gražios naujos pradžios pavadina jį „Debesų buveine“.

Džuniperis, Kalifornija. Dabar.

Salahadinas ir Nura – daugiau nei geriausi draugai. Jie kartu užaugo mažame Kalifornijos miestelyje ir supranta vienas kitą iš pusės žodžio. Ar bent taip buvo iki didžiojo Barnio. Tą dieną jų draugystė susprogo lyg supernova.

O dabar Salahadinas iš paskutiniųjų mėgina pats vienas rūpintis šeimos moteliu, mat jo mamos Misbahos sveikata vis prastėja, o tėtis vis giliau grimzta į alkoholizmo liūną. Nura tuo pat metu išgyvena savo asmeninę kovą. Mergina stengiasi suderinti mokslus ir darbą dėdės gėrimų parduotuvėje. Svarbiausia neišsiduoti, jog ruošiasi stoti į koledžą, kad pagaliau išvyktų iš mažo miestelio. Salahadiną ir Nurą ištinka vis daugiau nesėkmių ir problemų, kurias ištverti ir išspręsti vienam be kito – beveik neįmanoma. Galbūt tam, kad įveiktum praeities šmėklas ir ateities siaubus, pirmiausia reikia išsaugoti draugystę?

Tai įspūdingas pasakojimas apie meilę, sielvartą, įniršį ir pastangas atleisti.

